

virkelig vare i Statens Tjeneste, ikke kostede Staten Noget. Jeg skal dog med Hensyn til det første Punkt gjøre opmærksom paa, hvad der findes i Motiverne til nærværende Forslag P. 35; thi der siges: „Endelig kunde der endog være Anledning til ganske eller tildeels at lade de reent offentlige Sager bidrage deres Deel til Postvæsnet, ligesom visse Forsendelse, i Særdeleshed saavidt Pakkeposten angaar, ikke lidet forøger Postvæsnets Udgift, hvilket fornemmelig har været Tilfældet i de sidste Aar, i hvilke Pakkeposterne i høist betydeligt Omfang have befordret svære til Armeen henhørende Transporter“. Jeg mener herved er gjort opmærksom paa, at Portofriheden er bleven benyttet i et meget betydeligt Omfang af Krigsministeriet til at befordre Sager med Pakkeposten; men det er derved ingenlunde givet, at det vilde have været Tilfældet, hvis ikke Krigsministeriet kunde have benyttet Pakkeposten som fri Forsendelse. Disse Forsendelser have, saavidt jeg veed, fundet Sted, ved at sende de samme Ting frem og tilbage, og ved lade dem forarbejde i Provindserne, og det, som muligt nu i Krigsministeriets Budget fremtræder som Besparelse, turde da maaskee vise sig ikke at være nogen Besparelse, men at have været en formelig Udgift for Staten, da Transportomkostninger derved slet ikke ere tagne i Betragtning. Naar det dernæst er anført, at det ikke vilde være mere end billigt, at Staten havde sine Forsendelser frit, skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke er en saa ganske lille Gjenstand. I 1844 var den hele Sum af befordrede Breve 1,866,000 og deraf udgjorde de kongelige Tjenestebreve 326,000, eller omtrent lidt over $\frac{1}{5}$ af det hele Antal, saa at altsaa Staten derved vilde have en Fordeel, naar Omkostningerne bleve dækkede, af 16—18 pCt. De Sager, som ere blevne forsendte samme Aar, og som betales efter Værdien, have udgjort et Beløb af næsten 30 Millioner Rbd., nemlig 29,900,000 Rbd.; deraf er for Statens Regning forsendt for 9,800,000 Rbd. eller omtrent $\frac{1}{3}$ af det hele Beløb; og af andre Sager, som forsendes efter Vægt, er der forsendt 651,000 Pd. i det Hele, hvoraf de i kongelig Tjeneste udgjorde 105,000 Pd.

eller omtrent $\frac{1}{6}$. Det vil deraf sees, at det er ingen saa ganske ubetydelig Gjenstand, hvorom her er Tale, og at man ikke uden videre kan slutte, at det vilde være i finantseel Henseende ligegyldigt, enten Staten udredede Omkostningerne til Forsendelse paa den ene eller paa den anden Maade.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig et Par Ord. Naar den ærede Finantminister gjentagende har henledet Thingets Opmærksomhed paa, at det vilde være forsigtigt, ikke at tage en Bestemmelse i den af Udvalget antydede Retning, og naar han har antydet, at man nu vilde vedtage en Lov, som man om føie Tid vilde komme til at gjøre Modificationer i, og han paa Grund heraf har sagt, at det ikke var hensigtsmæssigt at optage denne Bestemmelse, kan jeg ikke nægte, at disse Bemærkninger, som fremførte fra den Kant pleie at have saamegen Vægt her i Thinget, som de vistnok ogsaa bør have, opvakte en Frygt hos mig, om at Udvalgets Forslag ikke vilde gaae igjennem; men jeg kan dog ikke undlade vedblivende at holde derpaa. Jeg troer virkelig, at det vil kunne anvendes og komme til at gjælde ved enhver Lov, at man i Tidens Løb kan blive nødt til ved andre Lovbestemmelser at gjøre Undtagelser fra, hvad der ved dem vedtages, og jeg kan derfor ikke indsee Andet, end at, naar man til den Tid, man giver en Lov, finder Noget rigtigt, saa skal man ikke, fordi Tiden kan medføre Forandringer og give Anledning til Undtagelser, undlade derfor at optage en Bestemmelse, man i og for sig finder der er rigtig. Det vilde være, forekommer det mig, at standse Lovgivningsværket paa sin Vel, at undlade at give Reglen, fordi der muligens i Tiden kan gjøres Undtagelser fra den almindelige Regel, eller fordi de gode Bestemmelser, man optager i Loven, kunne blive bedre i Tidens Løb. Med denne Udfigt for Die troer jeg ikke, man skal undlade at give Love efter Tidsforholdene og efter Tidens Fordringer, for hvilke man giver dem. Jeg maa kun tillade mig at bemærke, at forsaavidt jeg selv har antydet, at der burde finde Undtagelser Sted for visse offentlige Bestyrelser, da ønskede jeg dog, det maatte forstaaes saaledes, at det ikke skulde være Undtagelser fra Prins